

præsentskabet og alene — det er herpaa, jeg lægger særlig Vægt — med Ansvar over for Repræsentskabet, men ikke med noget Ansvar over for Indenrigsministeriet. Man kan derfor ikke sige, at den Kontrol, der skal øves ved den af Kreditforeningen selv valgte og alene over for Kreditforeningerne ansvarlige Revision, er nogen Statskontrol eller overhovedet nogen offentlig Kontrol. Hvis de ældre Kreditforeninger ville paaberaabe sig, at de have Selbstyre i denne Henseende, og at de ikke staa under Statskontrol, vil jeg give dem Ret, men jeg skal dog for Resten her anføre som et Kuriosum, at en af de ældre Kreditforeninger paa de Klasseobligationer, som den udsteder, anfører i Teksten, endogaa med fede Typer, at den staa under Statens Kontrol. Denne Ordning for de ældre Kreditforeningers Vedkommende finder jeg er meget mangelfuld. Man har sagt her i Dag fra forfælselig Side, at det kan ikke paavises, at der er nogen Mangel ved Kreditforeningernes Virksomhed; det gaar man ud fra som givet, at saadanne Mangler ikke ere der. Jeg vil sige dertil, at jeg har den sikre Tro, at der ikke er saadanne Mangler. Men lige saa vist er det, at jeg kan ikke vide noget om det for disse Kreditforeningers Vedkommende, fordi jeg ikke har nogen Afgang til at overbevise mig om, hvorvidt der er Mangel eller ikke. Og det maa man dog indrømme mig, er i Virkeligheden en Fejl i hele Systemet. Det er en saa stor Fejl, at jeg ikke kan forstaa, at de ældre Kreditforeninger ikke selv kunne se den Mangel, der er ved deres Organisation, og ikke selv ere i høj Grad villige til at undergive sig Statens Kontrol for netop derigennem at faa det Præg, de bør have, nemlig at de virke under Tilsyn af det offentlige. Jeg tror, dette har saa megen Værdi, at man gerne kunde se lidt mere paa dette og se lidt mindre paa dette Selbstyre, man nu har forgæbet sig i. Det er med dette for Øje, at § 2 er fremkommet. Jeg skal gøre opmærksom paa, at naar man har talt om, at Bestemmelserne i § 2 skulde være fremkomne paa den Maade, at § 1 skulde være et Slags Bederlag, at Kreditforeningerne i § 2 indrømmede Staten noget, hvorfor de skulde have Betaling gennem § 1, saa er denne Opfattelse ganske urigtig. Hele dette Lovforslag er fremkommet for overhovedet at afhjælpe de Mangler, som der efter min Overbevisning findes ved vore Kreditforeninger trods det, at de ere saa gode i øvrigt, som de i Virkeligheden ere; derfor kunne de jo lige godt lide af Mangler. Jeg har fremstillet Bestemmelserne i § 1, for at Kreditforeningerne kunde komme til at

udvide og forbedre deres Virksomhed over for Interessenterne, og jeg har fremstillet Bestemmelserne i § 2, fordi det er min Overbevisning, at man ved at undergive Kreditforeningerne en offentlig Kontrol — selvfølgelig ikke i nogen stærkere Form end nødvendigt — gavner Kreditforeningsinstitutionen herhjemme.

Jeg skal meget anbefale, at dette Lovforslag kommer til at gaa videre, og jeg haaber ogsaa, at vi ved at forhandle skulle kunne faa noget ud deraf. Er man enig om, at Lovforslaget indeholder noget godt i sin § 1, saa vil jeg bede ærede Medlemmer, der have den Opfattelse, at se noget ud fra det samme Syn, som jeg nu gjorde gældende, paa § 2, og med dette Blik paa Sagen gaa til en Forhandling om Lovforslaget.

Buff: Jeg vil tillade mig den Bemærkning til en Begyndelse i alt Fald, at jeg, hvad Tidenden skal vise, aldrig har sagt, at jeg ikke vilde kunne gaa ind paa § 1 om uamortisable Laan, men jeg har sagt, at jeg satte ikke saa forfærdelig stor Pris derpaa. Saa meget mere forstaaeligt er det derfor, at jeg nu ikke har nogen Lyst — i alt Fald ikke nogen synderlig Lyst — til at faa en saadan Bestemmelse. Og jeg har jo stemt for Loven i Fjor. Der var jo rigtig nok ansat en højere Del, der skulde være uamortisable, og det antager jeg ogsaa vil blive Enden paa Historien her; at det vil blive en større Del, end der staa i Lovforslaget, saaledes som det er kommen hertil fra Landstinget. Jeg har aldrig udtalt mig som en principiel Modstander deraf, eller sagt, at jeg ikke kunde gaa med dertil, men kun sagt, at jeg ikke satte saa forfærdelig stor Pris paa det, og det er ogsaa min Stilling i dette Øjeblik. — Jeg bad navnlig om Ordet for at komme med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme). De Tal, han stillede op, kunne jo se meget besikende ud; men saadan gaar det jo ikke til i Virkeligheden. Det kan jo ikke nytte at stille saadanne Tal op, som at man indbetaler 2½ pCt. til Reservecapitalen, og at de kunne blive staaende i henved 100 Aar. Det findes ikke noget Sted; det højeste Tal, jeg har truffet paa her i Danmark, er 70 Aar; men i Almindelighed gaar det ikke til paa den Maade. Jeg tænker her nærmest paa den Kreditforening, som jeg staa nærmest, og hvis Ordning og Styrelse jeg kender bedst til. Der gaar det saaledes til, at naar de 2½ pCt. indbetales, gaar Halvdelen til Reservecapitalen og Halvdelen til Admini-